

Stavba ve smyslu § 8 odst. 3 zákona č. 87/1991 Sb.

Za stavbu ve smyslu ustanovení § 8 odst. 3 zákona č. [87/1991](#) Sb. je třeba považovat takovou stavbu, která z dříve nezastavěného pozemku činí pozemek zastavěný, přičemž jde o stavbu hlavní, k níž mají případné ostatní stavby funkci doplňkovou. Stavbou lze rozumět (z hlediska předpisů o zmírnění křivd z období 25.2.1948 až 1.1.1990) pouze takovou stavbu, kterou nelze bez nežádoucích obtíží, spočívajících zejména v neúměrných nákladech, v technické náročnosti ...

Za stavbu ve smyslu ustanovení § 8 odst. 3 zákona č. [87/1991](#) Sb. je třeba považovat takovou stavbu, která z dříve nezastavěného pozemku činí pozemek zastavěný, přičemž jde o stavbu hlavní, k níž mají případné ostatní stavby funkci doplňkovou. Stavbou lze rozumět (z hlediska předpisů o zmírnění křivd z období 25.2.1948 až 1.1.1990) pouze takovou stavbu, kterou nelze bez nežádoucích obtíží, spočívajících zejména v neúměrných nákladech, v technické náročnosti, v nebezpečí nadměrného poškození nebo znehodnocení přemístit z pozemku, na němž stojí, na jiné místo, tedy stavbu relativně trvalého charakteru. Okolnost, že stavebník nezřídil stavbu v souladu s právními předpisy, ani ji takto neužíval, tu není právně relevantní.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 28 Cdo 21/2002, ze dne 29.1.2002)

Nejvyšší soud rozhodl v právní věci žalobkyně J. K., M. O. a M. S., zastoupených advokátem, proti žalované akciové společnosti T., zastoupené advokátem, o uzavření dohody o vydání věcí, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 4 pod sp. zn. 18 C 152/92, o dovolání 1. J. K., 2. M. O., a 3. M. S., zastoupených advokátem, proti rozsudku Městského soudu v Praze ze 16.10.2001, sp. zn. 55 Co 181, 182/2001, tak, že zrušil rozsudek Městského soudu v Praze ze 16.10.2001, sp. zn. 55 Co 181, 182/2001, rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 4 z 11.12.2000, čj. 18 C 152/92-195 (ve znění doplňujícího rozsudku z 12.3.2001, čj. 18 C 152/92-195) a věc vrátil Obvodnímu soudu pro Prahu 4 k dalšímu řízení.

Z odůvodnění :

O žalobě, podané v této právní věci dne 31.3.1992, byl vynesena rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 4, čj. 18 C 152/92-85 (z 23.10.1996), jímž byla zamítnuta žaloba dvou žalobců o uložení povinnosti žalované akciové společnosti uzavřít se žalobci dohodu o vydání pozemků v katastrálním území P. parc. č. 1317/2 (o výměře 100 m²), parc. č. 1307/30 (o výměře 90 m²), parc. č. 1307/31 (o výměře 684 m²) a parc. č. 1307/32 (o výměře 145 m²), vzniklých oddělením podle geometrického plánu, vypracovaného společností A., s.r.o., pod č. 805-47/96, a ověřeného Katastrálním úřadem P. dne 24.5.1996 pod č. 2068/96. Žalobcům bylo uloženo zaplatit společně a nerozdílně žalované akciové

společnosti na náhradu nákladů řízení 3.800,- Kč do 3 dnů od právní moci rozsudku. Bylo také rozhodnuto, že náklady na znalečné 6.840,- Kč nese stát.

K odvolání žalobců byl tento rozsudek soudu prvního stupně zrušen rozsudkem Městského soudu v Praze z 30.4.1998, sp. zn. 15 Co 84/97, a věc byla vrácena soudu prvního stupně k dalšímu řízení. Odvolací soud uložil soudu prvního stupně zabývat se v dalším řízení tím, zda tu je dán důvod pro vydání věcí ve smyslu ustanovení § 6 odst. 1 písm. g) zákona č. [87/1991](#) Sb., když žalobci tvrdí, že původní vlastník A. O. v roce 1966 prodal uváděné nemovitosti v tísní a za nápadně nevýhodných podmínek, jakož i zabývat se tím, zda jsou tu i další předpoklady pro vydání věcí podle zákona č. [87/1991](#) Sb. Odvolací soud uložil také soudu prvního stupně brát zřetel na okruh oprávněných osob v důsledku smrti původního žalobce A. O. (zemřel 6.7.1997).

V dalším průběhu řízení rozhodl Obvodní soud pro Prahu 4 rozsudkem z 23.8.1999, čj. 18 C 152/92-136, jímž byla znovu zamítnuta žalobě čtyř žalujících o uložení povinnosti žalované akciové společnosti uzavřít se žalobci dohodu o vydání pozemků parc. č. 1317/2 (o výměře 100 m²), parc. č. 1307/30 (o výměře 90 m²), parc. č. 1307/31 (o výměře 684 m²) a parc. č. 1307/32 (o výměře 145 m²) v katastrálním území P. Žalobcům bylo uloženo zaplatit společně a nerozdílně žalované akciové společnosti náklady řízení částkou 3.795,- Kč do 3 dnů od právní moci rozsudku.

O odvolání žalobců Městský soud v Praze rozsudkem z 10.3.2000, sp. zn. 21 Co 28/2000, rozhodl tak, že byl zrušen rozsudek soudu prvního stupně „ve vztahu k žalobkyním J. K., M. O. a M. S.“ a v tomto rozsahu byla věc vrácena soudu prvního stupně k dalšímu řízení. Ve vztahu k žalobci J. O. zůstal rozsudek soudu prvního stupně nedotčen podle ustanovení § 206 odst. 2 občanského soudního řádu. V odůvodnění svého usnesení odvolací soud uváděl, že pro řadu procesních pochybení i z důvodu nesprávného právního názoru byl rozsudek soudu prvního stupně v rozsahu napadeném odvoláním tří žalobců zrušen a věc byla vrácena soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 4 z 22.5.2000, čj. 18 C 157/92-162, pak bylo rozhodnuto, že je žalovaná akciová společnost povinna uzavřít se žalobkyněmi J. K., M. O. a M. S. dohodu o vydání pozemku parc. č. 1317/2 (o výměře 2000 m²), pozemku parc. č. 1307/30 (o výměře 90 m²), pozemku parc. č. 1307/32 (o výměře 145 m²) v katastrálním území P., a to J. K. jednou ideální polovinou, M. O. jednou ideální šestinou a M. S. také jednou ideální šestinou.

V odůvodnění tohoto rozsudku soudu prvního stupně bylo uvedeno, že žalobkyně jsou oprávněnými osobami podle ustanovení § 3 odst. 1 písm. c) zákona č. [87/1991](#) Sb., že v řízení bylo provedenými důkazy doloženo, že v žalobě uvedené pozemky přešly na stát ve smyslu ustanovení § 6 odst. 1 písm. g) zákona č. [87/1991](#) Sb. (kupní smlouvou uzavřenou v tísní a za nápadně nevýhodných podmínek). Soud prvního stupně dále uváděl, že na překážku vydání nemovitostí není pozdější přečíslování pozemků a změna jejich hranic, ani to, že na pozemky není přístup z veřejné komunikace a že jsou na nich umístěny dočasně stavby zřízené bez povolení stavebních úřadů. Proto soud prvního stupně žalobě žalobkyň vyhověl a o nákladech řízení rozhodl podle ustanovení § 142 odst. 1 a § 148 odst. 1 občanského soudního řádu.

K tomuto rozsudku bylo soudem prvního stupně vydáno dne 24.7.2000 opravné usnesení (čj. 18 C 152/92-174).

Rozsudek soudu prvního stupně z 22.5.2000, čj. 18 C 152/92-162, ve znění opravného usnesení z 24.7.2000, č.j. 18 C 152/92-174, byl zrušen usnesením Městského soudu v Praze z 25.10.2000, sp. zn. 55 Co 360, 361/2000, a věc byla znovu vrácena k dalšímu řízení u soudu prvního stupně. Odvolací soud vytýkal soudu prvního stupně zejména to, že pominul skutečnost, že žalobkyně provedly v řízení změnu žalobního návrhu, a že se nezabýval v řízení s námitkou žalované akciové společnosti, že pozemky nelze vydat, protože jsou zastavěné, a dále tím, zda pozemky, na nichž je umístěna stavba, tvoří funkční celek se stavbou; odvolací soud měl za to, že bude zapotřebí provést v řízení u soudu prvního stupně místní ohledání.

Po provedení místního ohledání vynesl Obvodní soud pro Prahu 4 rozsudek z 11.12.2000, čj. 18 C 152/92-185, jímž zamítl žalobu žalobkyň, aby jim byly vydány ideální díly (1/2 žalobkyni J. K. a po 1/6 žalobkyním M. O. a M. S.) „pozemků oddělených z parcely č. 1307/1 a parcely č. 1317 v katastrálním území P. geometrickým plánem pro obnovení pozemkového katastru 1316 a 1317, vypracovaného společností A., s.r.o., pod č. 805-47/96, ověřeným Katastrálním úřadem P. dne 24.5.1996 pod č. 2068/96, jako pozemky parc. č. 1317/2 (o výměře 100 m²), parc. č. 1307/30 (o výměře 90 m²), parc. č. 1307/31 (o výměře 684 m²) a parc. č. 1307/32 (o výměře 145 m²)“. Žalobkyním bylo uloženo zaplatit společně a nerozdílně žalované akciové společnosti na náklady řízení 16.050,- Kč do 3 dnů od právní moci rozsudku. Doplňujícím rozsudkem z 12.3.2001, čj. 18 C 152/92-195, bylo ještě žalobkyním uloženo nahradit státu náklady řízení částkou 6.480,- Kč do 3 dnů od právní moci rozsudku na účet Obvodního soudu pro Prahu 4.

V odůvodnění svého rozsudku soud prvního stupně uváděl, že po doplnění řízení provedeným místním ohledáním dospěl k závěru, že žalobě žalobkyň nelze vyhovět. Požadované pozemky jsou uvnitř podnikového areálu žalované společnosti v P., slouží jako manipulační plocha pro obsluhu továrny a skladovacích budov; jde o vnitřní komunikační prostor mezi jednotlivými objekty závodu a tvoří panelovou vozovku. Soud prvního stupně měl posléze za to, že pozemky požadované žalobkyněmi tvoří se stavbami, patřícími žalované společnosti, funkční celek, protože slouží k obsluze sousedních budov - skladů, a to tak, aby k nim se mohlo zajíždět vozidly; k těmto pozemkům není také přímý přístup z veřejné komunikace. Proto byla žalobkyň zamítnuta; o nákladech řízení bylo rozhodnuto s poukazem na ustanovení § 142 odst. 1 a § 148 odst. 1 občanského soudního řádu.

O odvolání žalobkyň proti rozsudku soudu prvního stupně z 11.12.2000 (ve znění doplňujícího rozsudku z 12.3.2001) rozhodl Městský soud v Praze rozsudkem ze 16.10.2001, sp. zn. 55 Co 181, 182/2001. Rozsudek soudu prvního stupně (ve znění rozsudku doplňujícího) byl rozsudkem odvolacího soudu potvrzen ve výroku o věci samé a ve výroku, jímž byla žalobkyním uložena povinnost nahradit státu náklady řízení. Ve výroku o nákladech řízení mezi účastníky navzájem byl rozsudek soudu prvního stupně změněn tak, že žalované akciové společnosti nebylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení; žalované společnosti nebylo přiznáno ani právo na náhradu nákladů dovolacího řízení.

V odůvodnění svého rozsudku odvolací soud uvedl, že odvolání žalobkyň neshledává důvodným. Odvolací soud poukazoval na to, že žalobkyněmi požadované pozemky jsou uprostřed výrobního areálu žalované akciové společnosti; tento výrobní areál je nutno považovat za stavbu jako celek, čemuž odpovídá i výpis z katastru nemovitostí (parc. č. 1307 - manipulační plocha, zastavěná plocha parc. č. 1307/31 - manipulační plocha, zastavěná plocha, parc. č. 1307/32 - sklad, zastavěná plocha a parc. č. 1317 - zahrada). Pozemky požadované žalobkyněmi jsou (kromě části pozemku parc. č. 1317/2) oplocené a bez vlastního přístupu. Pozemky parc. č. 1307/1 a parc. č. 1307/4 byly už v roce

1991 označeny v evidenci nemovitostí jako zastavěné. Pozemky požadované žalobkyněmi nejsou samostatně přístupné; vydání pozemků by žalované akciové společnosti podstatně ztížilo užívání staveb ke skladování či jiné výrobně hospodářské činnosti. Odvolací soud pokládal za opodstatněné použít tu rozšiřujícího výkladu ustanovení § 8 odst. 3 zákona č. [87/1991](#) Sb. i s přihlédnutím k ustanovení § 3 odst. 1 občanského zákoníku. Z uvedených důvodů odvolací soud potvrdil podle ustanovení § 219 občanského soudního řádu rozsudek soudu prvního stupně jako věcně správný. O nákladech řízení před soudem prvního stupně rozhodl odvolací soud podle ustanovení § 220 odst. 1 a § 150 občanského soudního řádu; také o nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 224 odst. 1 a § 150 občanského soudního řádu.

Rozsudek odvolacího soudu byl doručen advokátu, který žalobkyně v řízení zastupoval, dne 29.10.2001 a dovolání žalobkyň bylo předáno na poště dne 29.11.2001 k doručení Obvodnímu soudu pro Prahu 4, tedy ve lhůtě stanovené v § 240 odst. 1 občanského soudního řádu ve znění před novelizací zákonem č. [30/2000](#) Sb.

Dovolatelky navrhovaly, aby dovolací soud zrušil rozsudek odvolacího soudu, aby věc byla vrácena k dalšímu řízení. Co do přípustnosti dovolání poukazovaly dovolatelky na ustanovení § 238 odst. 1 písm. b) občanského soudního řádu (v již uváděném znění). Jako dovolací důvod dovolatelky uplatňovaly, že rozsudek odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci.

Dovolatelky vyslovovaly zásadní nesouhlas se závěrem odvolacího soudu o tom, že jejich žalobou požadované pozemky nelze vydat podle ustanovení § 8 odst. 3 zákona č. [87/1991](#) Sb. Nejde tu v žádném případě o pozemek, na němž by byla umístěna stavba, která byla zřízena až po převzetí pozemku státem, což by jedině bránilo vydání pozemku. V daném případě šlo o pozemky, které nejsou zastavěny způsobem, jenž by bránil jejich vydání; to bylo doloženo i posudkem znalce, který ve svém posudku uvedl, že původní pozemek parc. č. 1316 je využíván žalovanou akciovou společností tak, že většina jeho plochy tvoří nádvoří s povrchem zpevněným silničním povrchem nebo živící; přes jižní a severní okraj sem zasahují provozní objekty žalované společnosti; jde tu o stavby přízemní, nepodsklepené, s jednoduchou montovanou ocelovou konstrukcí, s pláštěm a střechami z plechu. Část původního pozemku parc. č. 1317 je z většiny plochy zastavěna plechovým přízemním nepodsklepeným skladem s lehkou ocelovou konstrukcí s plechovým pláštěm; zbytek připadá na zpevněnou manipulační plochu. K těmto stavbám nebylo shledáno žádné stavební povolení; naopak existuje rozhodnutí stavebně dopravního odboru Obvodního úřadu pro P. ze 14.4.1994, ukládající žalované společnosti odstranit plechové stavby z areálu, a stejně tak i rozhodnutí odboru výstavby Magistrátu h. m. P. z 30.6.1995 o zákazu užívat plechové stavby žalovanou akciovou společností. Tato rozhodnutí nejsou ze strany žalované akciové společnosti respektována a naopak byla po roce 1995 postavena na pozemku parc. č. 1316 ocelová hala s betonovým základem. Většina plochy sporných pozemků tvoří nádvoří s povrchem zpevněným panely nebo živící. Toto zpracování pozemků nebrání jejich vydání; pozemky požadované žalobkyněmi nejsou uprostřed areálu, ale jen v jeho spodní části v místech, kde jsou neoprávněně postavené stavby; dvě budovy žalované akciové společnosti jsou pronajímány jinému subjektu. Dovolatelky ve svém dovolání ještě dodávaly, že mají zajištěn přístup k pozemkům uvedeným v jejich žalobě; šlo by o přístup z M. ulice přes pozemek parc. č. 1326/1 v P.; ohledně přístupu přes tento pozemek se již žalobkyně dohodly se spolumahajiteli tohoto pozemku.

Při posuzování tohoto dovolání vycházel dovolací soud z ustanovení dvanácté části, hlavy první, bodu 17 zákona č. [30/2000](#) Sb., podle něhož se dovolání proti rozhodnutím odvolacího soudu, vydaným

přede dnem účinnosti uvedeného zákona anebo vydaným po řízení provedeném podle dosavadních právních předpisů, projednají a rozhodne se o nich podle dosavadních právních předpisů.

Také v bodu 15 přechodných ustanovení zákona č. [30/2000](#) Sb. je uloženo odvolacím soudům projednat odvolání proti rozhodnutím soudů prvního stupně, vydaným přede dnem účinnosti uvedeného zákona (tj před 1.1.2001), a rozhodnout o nich podle dosavadních právních předpisů (tj. podle ustanovení občanského soudního řádu /zákona č. [99/1963](#) Sb./ ve znění před novelizací zákonem č. [30/2000](#) Sb.). Na toto ustanovení odvolací soud také ve svém rozsudku správně poukazoval.

Dovolání, které v daném případě směřovalo proti rozsudku odvolacího soudu, jímž byl potvrzen rozsudek soudu prvního stupně ve věci samé, bylo v tomto případě přípustné podle ustanovení § 238 odst. 1 písm. b) občanského soudního řádu, protože tu šlo o rozsudek, kterým soud prvního stupně rozhodl ve věci jinak než v dřívějším rozsudku, protože byl vázán právním názorem odvolacího soudu, který jeho dřívější rozhodnutí zrušil. Tímto dřívějším rozsudkem byl tu rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 4 z 22.5.2000, čj. 18 C 152/92-162 (jímž byla žalované akciové společnosti uložena povinnost uzavřít se žalobkyněmi dohodu o vydání pozemků jimi vyžadovaných), který byl zrušen usnesením Městského soudu v Praze z 25.10.2000, sp. zn. 55 Co 360, 361/2000.

Dovolatelky uplatňovaly jako dovolací důvod to, že rozsudek odvolacího soudu ze 16.10.2001, sp. zn. 55 Co 181, 182/2001, spočívá na nesprávném právním posouzení věci.

Nesprávné právní posouzení věci může spočívat buď v tom, že soud použije na projednávanou právní věc nesprávný právní předpis anebo si použitý právní předpis nesprávně vyloží (viz z rozhodnutí uveřejněného pod č. 3/1998 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek text na str. 13/45/).

V daném případě odvolací soud posoudil projednávanou právní věc zejména podle ustanovení § 8 odst. 3 zákona č. [87/1991](#) Sb., které se na tuto právní věc nepochybně vztahovalo a účastníci řízení také na toto ustanovení v průběhu řízení poukazovali. V dovolacím řízení bylo třeba ještě posoudit, zda si odvolací soud toto ustanovení také správně vyložil.

Podle ustanovení § 8 odst. 3 zákona č. [87/1991](#) Sb. se nevydává pozemek, na němž je umístěna stavba, která byla zřízena až po převzetí pozemku státem.

Za stavbu ve smyslu ustanovení § 8 odst. 3 zákona č. [87/1991](#) Sb. je třeba považovat takovou stavbu, která z dříve nezastavěného pozemku činí pozemek zastavěný, přičemž jde o stavbu hlavní, k níž mají případné ostatní stavby funkci doplňkovou (viz č. 34/1993 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, str. 120, odst. 3).

Stavbou lze rozumět (z hlediska předpisů o zmírnění křivd z období 25.2.1948 až 1.1.1990) pouze takovou stavbu, kterou nelze bez nežádoucích obtíží, spočívajících zejména v neúměrných nákladech, v technické náročnosti, v nebezpečí nadměrného poškození nebo znehodnocení přemístit z pozemku, na němž stojí, na jiné místo, tedy stavbu relativně trvalého charakteru. Okolnost, že stavebník

nezřídil stavbu v souladu s právními předpisy, ani ji takto neužíval, není tu právně relevantní (srov. rozhodnutí uveřejněné pod č. 23/1997 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek).

Pokud jde o pozemek, na němž stojí (je umístěna) stavba, která byla zřízena až po převzetí pozemku státem, pak je tu rozhodující skutečnost umístění stavby na pozemku a nikoli ta skutečnost, zda jde o umístění celé stavby nebo její části, jde-li o stavbu umístěnou např. na dvou pozemcích (srov. č. 34/1993 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, str. 112).

Ve stanovisku uveřejněném pod č. 34/1993 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek na str. 113, bylo také vyloženo, že v rámci dohody o vydání věci by bylo možné se dohodnout např. o vydání pozemku po oddělení jeho části (zejména po oddělení této části na základě geometrického oddělovacího plánu a případně už i po přidělení samostatného parcelního čísla), která je zastavěna stavbou (její částí). Takto vydělená část by se tím stala samostatnou věcí v právním smyslu, způsobilou být předmětem občanskoprávního vztahu.

Ustanovení § 8 odst. 3 zákona č. [87/1991](#) Sb. je ustanovením kogentním a ze znění citovaných právních závěrů z rozhodnutí a stanovisek, vydávané Nejvyšším soudem, vyplývá, že důsledky tohoto ustanovení lze stěží negovat výkladem zahrnující jiné případy než umístění stavby na pozemku, jak to ustanovení § 8 odst. 3 zákona č. [87/1991](#) Sb. výslovně uvádí. Zákonné předpoklady pro vydání či nevydání nemovitostí jsou v zákoně č. [87/1991](#) Sb. stanoveny taxativně, v návaznosti na ustanovení § 1 tohoto zákona, které výslovně stanoví případy, na něž ustanovení tohoto zákona použít nelze, takže tu není dán prostor pro rozšíření této úpravy např. s použitím ustanovení § 3 odst. 1 občanského zákoníku, jak měl za to v daném případě odvolací soud.

Jestliže tedy odvolací soud v tomto případě nepokládal za jediné rozhodující to, zda na pozemcích uváděných v žalobě žalobkyň byla či nebyla zřízena stavba po převzetí pozemku státem, ale pokládal pro své rozhodnutí za podstatné i jiné zákonem neupravené okolnosti, které uvedl v odůvodnění svého rozsudku, nemůže se dovolací soud s právním závěrem odvolacího soudu ztotožnit a shledal proto, že rozsudek odvolacího soudu nespočívá na správném právním posouzení věci (ve smyslu ustanovení § 241 odst. 3 písm. d/ občanského soudního řádu ve znění před novelizací zákonem č. [30/2000](#) Sb.).

Přikročil proto dovolací soud ke zrušení rozsudku odvolacího soudu podle ustanovení § 243b odst. 1 a 5 občanského soudního řádu (v již citovaném znění).

Dovolací soud pokládá za opodstatněné zrušit v daném případě ve smyslu ustanovení § 243b odst. 2, věta druhá, občanského soudního řádu (ve znění před novelizací zákonem č. [30/2000](#) Sb.) i rozsudek soudu prvního stupně a věc mu vrátit k dalšímu řízení, protože důvody, pro které bylo zrušeno rozhodnutí odvolacího soudu, platí i na rozhodnutí soudu prvního stupně.

V dalším řízení po zrušení svého rozhodnutí bude povinností soudu prvního stupně v součinnosti s účastníky řízení s použitím jimi navržených, ale i jiných odpovídajících důkazů (zejména posudku znalce z oboru stavebnictví) zevrubně a všestranně objasnit, zda na pozemcích uváděných žalobkyněmi jsou nebo nejsou stavby (a to stavby ve smyslu právních závěrů ze shora citované uveřejněné judikatury soudů), zřízené po převzetí pozemků státem, jejichž existence by vylučovala

vydání pozemků oprávněným osobám ze strany povinné osoby, šlo-li o nemovitosti, které přešly na stát v rozhodném období (25.2.1948 - 1.1.1990), a to některým ze způsobů, jež má na zřeteli ustanovení § 6 odst. 1 a 2 zákona č. [87/1991](#) Sb.

V tomto dalším řízení bude soud prvního stupně vázán právním názorem dovolacího soudu (§ 243d odst. 1, věta druhá, občanského soudního řádu ve znění před novelizací zákonem č. [30/2000](#) Sb.).

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Daňová exekuce](#)
- [Cenové rozhodnutí rozporné se zákonem](#)
- [Konkordátní smlouva se Svatým stolcem](#)
- [Odpovědnost státu za újmu \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Pracovní doba](#)
- [Katastr nemovitostí](#)
- [Odpovědnost státu za újmu \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Odpovědnost státu za újmu \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Práva dětí](#)
- [Určitost sankcionované povinnosti](#)
- [Zemědělská půda \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)